

1.

Поново у шуми

„Хајде опет да погледамо, Џек“, казала је Ени.

Џек и Ени су се враћали кући из библиотеке. Пут их је водио поред шуме Жапчевог Рукавца.

Џек је уздахнуо. „Гледали смо јутрос“, казао је. „Гледали смо јуче. И прекјуче.“

„Онда ти не мораш да идеш“, казала је Ени. „Погледаћу сама.“

Кренула је у шуму.

„Ени, чекај!“, викнуо је Џек. „Скоро ће мрак! Морамо да идемо кући!“

Али Ени је нестала међу дрвећем.

Џек је гледао по шуми. Почео је да губи наду. Можда више никад неће видети Моргану.

Прошло је неколико недеља. Од Моргане ле Феј није било ни трага ни гласа. А није било помена ни од њене чаробне кућице.

„Џек!“, викала је Ени из шуме. „Поново је овде!“

Ох, претвара се, као и увек, помислио је Џек. Али срце му је брже закуцало.

„Пожури!“, звала га је Ени.

„Боље би јој било да се не шали“, наљутио се Џек.

Зашао је у шуму да пронађе сестру.

Ноћ се брзо спуштала. Зрикавци су гласно зрикали. У мраку се скоро ништа није видело.

„Ени!“, викнуо је.

„Овамо!“, позвала га је.

Џек је ишао даље. „Куда овамо?“, довикнуо је.

„Овамо овамо!“

Енин глас је допирао одозго.
Џек је подигао поглед.
„О, човече“, изговорио је без даха.
Ени му је махала с прозора кућице на дрв-
ту. Стајала је на највишем храсту у шуми. Из
ње су висиле лествице од канапа.
Чаробна кућица је поново овде.
„Пењи се!“, викала је Ени.
Џек је дотрчао до лествица и кренуо горе.
Пео се и пео и пео.
Док се пео, обазрео се по шуми. Високо
над крошњама још је било светло.
Коначно се Џек увукао у кућицу.
Ени је седела у сенци. Свуд око ње биле су
разбацане књиге.
На поду је на пригушеном светлу сијало
слово „м“. М је значило Моргана ле Феј.
Али саме Моргане није било.
„Питам се где ли је“, казао је Џек.

„Можда је отишла до библиотеке да узме још књига“, казала је Ени.

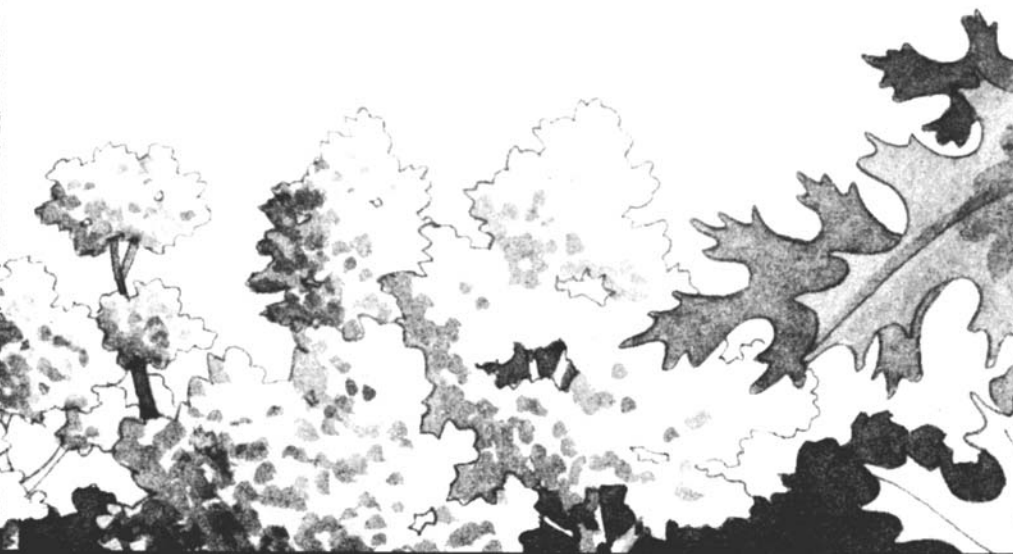
„Сад смо били у библиотеци. Видели бисмо је“, казао је Џек. „Осим тога, библиотека је затворена.“

Цијуу!

Један мишић је истрчао иза гомиле књига. Дошао је до слова „м“ које је сијало с пода.

„Ијаоо!“, крикнула је Ени.

Миш је сео насред слова „м“. Гледао је у Џека и Ени.

„О, како је сладак“, казала је Ени.

Џек је морао да призна да је миш симпатичан. Имао је смеђе-бело крзно и крупне тамне очи.

Ени је полако пружи́ла руку. Миш се није померио. Ени га је помиловала по главици.

„Здраво, Мрвице“, рекла је. „Могу ли да те зовем Мрвица?“

„Ух, брате“, негодовао је Џек.

„Знаш ли где је Моргана?“, питала је Ени миша.

Цијуу.

„Ти си луда, Ени“, казао је Џек. „То што је миш у кућици на дрвету не значи да је и он чаробан. Само обичан миш који се увукао овамо. То је све.“

Опет је погледао око себе. На поду је угледао лист хартије.

„Шта је оно?“, питао је.

„Шта је шта?“, занимала се Ени.

Џек је пришао и подигао папир. На њему је нешто писало.

„Човече“, прошапутао је Џек пошто је прочитао речи.

„Шта је то?“, питала је Ени.

„Порука“, одговорио јој је. „Мора да је од Моргане. Мислим да је запала у велику невољу!“